

Ord, han som Svar havde telegraferet Amtmand Rytter. Forespørgeren konstaterede da ogsaa derefter: Den højtærede Justitsminister synes ikke at kunne se Grundene, hvorpaa Justitsministeren paa ny forsikrede: Jeg begriber det ikke.

Nu var der jo tvende Maader, paa hvilke den højtærede Minister mulig kunde have begrebet det. For det første kunde han have haft Kendskab til en forudgaaende Misfornøjelse hos Amtmanden, der nu fik sit naturlige Udslag i Afskedsbegæringen, og for det andet kunde han maaske have læst sig til det af selve den telegrafiske Afskedsbegæring. Dette forstod den højtærede Justitsminister da ogsaa fuldkommen vel, og han gennemgik derfor i sin Forklaring begge Eventualiteter. Man kan derfor ogsaa for begges Vedkommende gennemføre den Sondring: Hvad sagde den højtærede Justitsminister, og hvad har det senere vist sig, at han virkelig vidste? Hvad sagde han — hvad vidste han?

Med Hensyn til den første Eventualitet: at han mulig kunde have Kendskab til en forudgaaende Misfornøjelse hos Amtmanden, der kunde være den naturlige Aarsag til dette Skridt, begyndte den højtærede Justitsminister da ogsaa ganske rigtigt med at oplyse, at Amtmanden virkelig ved en bestemt Lejlighed havde beklaget sig. Han havde nemlig beklaget sig over, at Ministeren havde ladet daværende Folketingsmand for Færøerne, Mortensen, uimodsagt hævde, at Amtmandens Indberetning om den færøske Adressesag var forkert, og da den højtærede Minister derpaa havde lovet Amtmanden heroverfor at stille sig paa hans Side imod sin Partifælle Mortensen, var der sket, som den højtærede Justitsminister udtalte sig, det „beklagelige Uheld“, at han havde overhørt, at Hr. Mortensen senere frejdigt gentog sin Paastand og endog tilbød at bevise den. Deri laa der altsaa virkelig en Grund til Misfornøjelse hos Amtmanden. Men, oplyste den højtærede Justitsminister, saa havde han opfyldt sit Løfte, han havde ladet sig — jeg citerer med den højtærede Formands Tilladelse — „interviewe for at faa sagt dette, som jeg“ — Justitsministeren — „vilde sige til Amtmandens Tilfredsstillelse“, nemlig „at hans embeds-

mæssige Indberetning for mig“ — Justitsministeren — „stod fuldt til Troende“. Og Justitsministeren — jeg citerer atter — haabede derefter, „at vi“ — d. v. s. han og Amtmanden — „levede i den bedste Forstaaelse“, og just derfor maatte han finde det ubegribeligt, at Amtmand Rytter nu desuagtet forlangte sin Afsked. Ad denne Vej lod den ompurgte Aarsag sig saaledes ikke finde.

Den højtærede Justitsminister sagde dog noget mere. Han oplyste, at han i det ovennævnte Interview, der senere var blevet overtelegraferet i sin Helhed til Amtmanden den 15. Marts, foruden at give Amtmanden denne Troværdighedsattest, havde benyttet Lejligheden til at fremstille Hr. Mortensen som en Mand, der baade nød stor Tillid og fortjente den, fordi han var, som Justitsministeren udtrykte sig, „en dygtig Repræsentant for de færøske Interesser“, hvorfør Justitsministeren da ej heller kunde begribe, at det skulde kunne have været „krænkende“ — det var Ordet fra Amtmanden —, at han i samme Telegram af 15. Marts havde anmodet ham om at lade denne sin Anbefaling af Hr. Mortensen gaa videre til denne selv. Altsaa heller ikke dette kunde være Aarsagen til Amtmandens Afskedsbegæring.

Dette sagde altsaa den højtærede Justitsminister. Hvad vidste han? Ja, efter de for Kommissionen forelagte Aktstykker og foretagne Afhøringer vidste den højtærede Justitsminister, at Amtmanden i en Skrivelse af 21. Januar s. A. havde oplyst, at Hr. Mortensen falskeligt havde sigtet ham for Klausulbrud og i en Rets-sag mellem Amtmanden og et Færøblad havde tilraadet Defensor at benægte, at Sigtelsen gjaldt Amtmanden, ihvorvel han altsaa vidste, at den gjorde det, og selv udtalte, at han var overbevist om denne Sigtelses Rigtighed. I samme Skrivelse udtalte Amtmanden om Hr. Mortensen, at dennes Position, som han væsentlig kunde takke den højtærede Justitsminister for, sikkert vilde — jeg citerer nu med den højtærede Formands Tilladelse — „medføre en paa urigtige og vildledende Oplysninger bygget, ødelæggende og demoraliserende Politik“. Altsaa, dette vidste den højtærede Justitsminister, og dog gik han god for Hr. Mortensen, samtidig med